

Teza: Podstawa faktyczna wyroku

Podstawa faktyczna wyroku nie może być przez sąd przyjęta dowolnie, lecz musi być oparta na całokształcie okoliczności faktycznych ujawnionych podczas przewodu sądowego w danej sprawie, a więc na tym wszystkim, co było przedmiotem postępowania dowodowego na rozprawie.

WO-161/16

ORZECZENIE

z dnia 18 stycznia 2017 r.

Wyższego Sądu Dyscyplinarnego

Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie

w składzie:

Przewodniczący: SWSD Magdalena Śniegula

Sędziowie: SWSD Stefan Mazurkiewicz

SWSD Wojciech Płóciennik /sprawozdawca

Protokolant: Kamila Kamińska

przy udziale **Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego radcy prawnego Jarosława Sobutki**

po rozpoznaniu 18 stycznia 2017 r. sprawy radcy prawnego Z. O. na rozprawie

obwinionego z art. z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w związku z art. 8, art. 22 ust. 1 pkt d oraz ust. 2 pkt c Kodeksu Etyki Radcy Prawnego

na skutek odwołania obwinionego od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w K. z dnia 30 sierpnia 2016 roku, (...) Wyższy Sąd Dyscyplinarny:

orzeka:

1.

uchyla zaskarżone orzeczenie z dnia 30 sierpnia 2016 roku i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania Okręgowemu Sądowi Dyscyplinarnemu Okręgowej Izby Radców Prawnych w K.,

2.

rozstrzygnięcie o kosztach postępowania odwoławczego w zryczałtowanej wysokości w kwocie 1.000 zł (jeden tysiąc zł) płatnej na rzecz Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie pozostawia Okręgowemu Sądowi Dyscyplinarnemu w K..

UZASADNIENIE

Orzeczeniem z dnia 30 sierpnia 2016 roku Okręgowy Sąd Dyscyplinarny OIRP w K. po rozpoznaniu sprawy obwinionego radcy prawnego Z. O. uznał radcę prawnego za winnego postępowania sprzecznego z zasadami etyki radcy prawnego polegającego na reprezentowaniu w dniu 9 lutego 2015 roku przed Sądem Rejonowym (...) Pana M. T. – osoby, której przeciwnikiem było (...) Sp. z o.o. w W. – podmiot, z którym w/w radca prawny pozostawał w

bliskich stosunkach z racji świadczenia na jego rzecz, w trakcie naruszenia tj. w dniu 9 lutego 2015 roku, stałej obsługi prawnej na podstawie formalnie obowiązujących umów z dnia 9 lutego 2007 roku oraz z dnia 21 sierpnia 2009 roku, przez co mogło dojść do naruszenia zobowiązania do poufności wobec klienta będącego przeciwnikiem procesowym obecnego Mocodawcy obwinionego, a co za tym idzie naruszenia jednej z podstawowych wartości wykonywania zawodu radcy prawnego, jakim jest unikanie konfliktu interesów wobec klientów, przez co dopuścił się przewinienia dyscyplinarnego, określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w związku z art. 8, 22 ust. 1 pkt d oraz ust. 2 pkt c Kodeksu Etyki Radcy Prawnego i wymierzył obwinionemu karę dyscyplinarną – karę upomnienia. Jednocześnie obciążył obwinionego radcę prawnego Z. O. kosztami postępowania dyscyplinarnego przed Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym w K. w wysokości zryczałtowanej 2100 zł oraz kosztami postępowania odwoławczego przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym w Warszawie w zryczałtowanej wysokości w kwocie 1000 zł.

Od powyższego orzeczenia obwiniony złożył odwołanie zaskarżając orzeczenie w całości. W/w orzeczeniu zarzucił:

- obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 507 z późn. zm.) w zw. z art. 8 oraz art. 22 ust. 1 pkt d i art. 22 ust. 2 pkt c Kodeksu Etyki Radcy Prawnego poprzez przyjęcie, że występując w dniu 9 lutego 2015 r. przed Sądem Rejonowym(...) jako pełnomocnik powoda, naruszył jedną z podstawowych zasad wykonywania zawodu radcy prawnego, jaką jest unikanie konfliktu interesów wobec klientów, a także nie zastosował się do zachowania bezterminowo poufności wynikającej z zapisów umowy,

- mającą wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia obrazę przepisów postępowania: art. 2 par. 1 pkt 2 i par. 2, art. 5 par. 2 k.p.k. poprzez wydanie orzeczenia bez istnienia dowodów uprawdopodobniających fakty naruszenia zasad etyki a także bez wskazania w uzasadnieniu orzeczenia przyczyny nieustosunkowania się do dowodów zawnioskowanych przez obwinionego na rozprawie,

- mający wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę tego orzeczenia, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy i prawidłowo ustalony stan faktyczny temu przeczą.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje.

Odwołanie obwinionego zasługuje na uwzględnienie, ale nie z przyczyn wskazanych przez obwinionego.

Art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych stanowi, że w sprawach nieuregulowanych w ustawie do postępowania dyscyplinarnego stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania karnego.

Obwiniony zaskarżając orzeczenie w całości, nie podniósł zarzutu obrazy przepisów postępowania polegającego na naruszeniu art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k.

Zgodnie z przyjętą linią orzecniczą – wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 listopada 2011 r. wydanym w sprawie II KK 224/11 wniesienie przez obrońcę apelacji, w której zakresie zaskarżenia objęto cały wyrok, obliguje sąd odwoławczy do skontrolowania całego orzeczenia pod kątem ewentualnego istnienia uchybień określonych we wszystkich podstawach odwoławczych wymienionych w art. 438 KPK (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 stycznia 2006 r., III KK 266/05; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 maja 2004 r., V KK 381/03; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 listopada 2009 r., IV KK 101/09, OSNKW 2009, z. 1, poz. 8; P. Hofmański, E. Sadzik, K. Zgryzek: KPK. Komentarz, t. II, Warszawa 2004, s. 578-579).

Mając powyższe na uwadze stwierdzić należy, że analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz wydanego w dniu 30 sierpnia 2016 roku orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego w K. i sporządzonego uzasadnienia wskazuje, iż Sąd dopuścił się rażącego naruszenia przepisów postępowania, które miały wpływ na treść orzeczenia. W swym orzeczeniu z dnia 30 sierpnia 2016 roku Sąd wskazał, iż obwiniony dopuścił się w dniu 9 lutego 2015 roku przewinienia dyscyplinarnego w związku z faktem, iż reprezentował Pana M. T., który był pracownikiem (...) Sp. z o.o. w W., a z którym to (...) łączyły obwinionego dwie umowy z dnia 9 lutego 2007 roku oraz z dnia 21 sierpnia 2009 roku

na obsługę prawną. Powyższe ustalenia wyrażone przez Sąd w orzeczeniu nie korespondują z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym, jak również z uzasadnieniem przedmiotowego wyroku. Z zebranego w sprawie materiału dowodowego w postaci dokumentów oraz zeznań przedstawicieli pokrzywdzonej spółki i wyjaśnień obwinionego jednoznacznie wynika, iż obwiniony radca prawny Z. O. w dniu 9 lutego 2015 roku miała zawarte z(...) dwie umowy zlecenia z dnia 9 listopada 2007 roku oraz z dnia 1 sierpnia 2009 roku. Tym samym powyższe dowody pozostają w sprzeczności z przyjętym przez Rzecznika Dyscyplinarnego wnioskiem o ukaranie oraz orzeczeniem Sądu wydanym w dniu 30 sierpnia 2016 roku.

Podkreślenia wymaga, że Sąd ujawnia okoliczności służące za podstawę dowodową wyroku poprzez bezpośrednio (przed sądem orzekającym) lub pośrednio (odczytanie wyjaśnień oskarżonego, zeznań świadka, opinii biegłego albo uznanie dokumentów za ujawnione bez ich odczytania) przeprowadzenie dowodów. Zgodnie z art. 410 k.p.k. podstawę wyroku może stanowić tylko całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej. Podstawa faktyczna wyroku nie może być przez sąd przyjęta dowolnie, lecz musi być oparta na całokształcie okoliczności faktycznych ujawnionych podczas przewodu sądowego w danej sprawie, a więc na tym wszystkim, co było przedmiotem postępowania dowodowego na rozprawie.

W niniejszej sprawie Sąd dopuścił się rażącego naruszenia przepisów postępowania wydając orzeczenie, które w swej treści odbiega od zebranego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności w zakresie przyjęcia czasookresu obowiązywania umów na obsługę prawną zawartych przez obwinionego z pokrzywdzoną.

Mając powyższe na uwadze stwierdzić należy, iż zasadnym jest uchylenie powyższego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Okręgowemu Sądowi Dyscyplinarnemu Okręgowej Izby Radców Prawnych w K..

Z tych też powodów Wyższy Sąd Dyscyplinarny orzekł jak w sentencji.